

ՄԿՐՏԻՉ ՍԱՐԳՍՅԱՆԻ ԱՐՁԱԿԻ ԼԵԶԿԻ ՇԱՐԱՀՅՈՒՍԱԿԱՆ ԱՌԱՆՁՆԱՀԱՏԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

ԴՈՆԱՐԱ ԲԱԽՉԻՆՅԱՆ

Յուրաքանչյուր գրողի տաղանդը, անհատականությունը մեծ չափով պայմանավորված են համաժողովրդական լեզվամիջոցների յուրօրինակ գործածությամբ: Գրողը, հիմք ընդունելով լեզվում գործող քերականական հիմնական նորմերը, չի սահմանափակվում դրանցով. գրական լեզվի օրինաչափություններից միտումնավոր կատարված շեղումները շատ հաճախ պայմանավորում են գրողի լեզվի բարձր գեղարվեստականությունը:

Մ. Սարգսյանն իր ստեղծագործություններով գրական աշխարհի բերեց հայրենի բնաշխարհի ուրույն պատկերը, որի մասին անկեղծորեն ու մեծ սիրով վիպում է արվեստագետը: Նրա յուրաքանչյուր ստեղծագործություն յուրատեսակ մենախոսություն է, զրույց աշխարհի հետ: Խոսքարվեստի հիմնական հատկանիշներն են՝ պատմելու անմիջականությունը, պարզ լեզվամտածողությունը, գեղարվեստական պատկերի նուրբ զգացողությունը, էպիկական և քնարական լեզվատարրերի ներդաշնակ համադրումը: Կերպարի և միջավայրի ներդաշնակումը, արտաքին գործոնների շնչավորումը ստեղծում են իրականի ու երևակայականի վավերական տպավորություններ: Հեղինակի գեղարվեստական խոսքն առանձնանում է բովանդակային խորությամբ և արտահայտման ձևերի ներդաշնակ կիրառությամբ:

Իրենց խոսքը կառուցելու համար գրողները գործածում են նույն բառերը, բայց թե ինչպես են դրանք կապակցում ու կիրառում, պայմանավորված է յուրաքանչյուր հեղինակի լեզվամտածողությամբ և ոճի անհատականությամբ: Գեղարվեստական ոճն առավել ցայտուն է արտահայտվում շարահյուսության մեջ, որտեղ ընդգծվում են բառակապակցությունների և նախադասությունների արտահայտչականությունն ու ինքնատիպությունը:

Շարահյուսությունը կամ խոսքի կառուցվածքը գեղարվեստական երկերում կատարում է գրեթե նույն դերը, ինչ անվրեպ, ճշգրիտ ու դիպուկ ընտրված բառը: Մ. Սարգսյանի լեզվի բնորոշ ժողովրդայնությունը ձևավորում են նաև շարահյուսական իրողությունների տեղին կիրառությունները: Ա. Ի. Ֆեֆիմովն իրավացիորեն նկատում է. «Յուրաքանչյուր գրողի անհատական ոճի բանալին շարահյուսության մեջ պետք է փնտրել...»¹:

¹ Ефимов А. И. Стилистика художественной речи, М., Изд-во Моск. ун-та, 1961, с. 68.

Մեր նպատակն է բացահայտել Մ. Սարգսյանի ստեղծագործությունների լեզվի շարահյուսական համակարգի առանձնահատկությունները, շարահյուսական-ոճական հնարանքները, որոնք բնորոշ են նրա անհատական ոճին: Գտնել լեզվական այն միջոցները, որոնք գրողի ասելիքը դարձնում են ինքնատիպ, նպաստում կերպարների տիպականացմանը, հեղինակի լեզվի ժողովրդայնացմանը:

Ինչպես գիտենք, տարբեր գրողներ կիրառում են զանազան բառակապակցություններ: Եթե Պ. Պոռշյանը գերադասում է կիրառել կարճ բառակապակցություններ, ապա Շիրվանզադեի երկերում դրանք բավականին երկար են: Եթե Նար-Դոսի խոսքը քիչ է տարբերվում սովորական խոսակցականից, ապա Ա. Բակունցի կիրառած բառակապակցությունը նախադասության շրջանակներում յուրատեսակ նկարագրություն է, որը կարող է առանձին գրական պատկեր համարվել: Մ. Սարգսյանի կիրառած բառակապակցությունները միահյուսված են երկի թեմային, այսինքն՝ ում կամ ինչ է նա նկարագրում, ինչ իրավիճակում, ում խոսքի մեջ: Օր.՝ «Քուռ գետն ու նրա ծախսափնյա վտակը՝ Թափարվանը, խոր ձորերով ու կիրճերով թրատում են Ջավախքի բարձրավանդակը: Ձորերում՝ այգիներ, դաշտերում՝ հացահատիկ և լեռներում՝ ոչինչ: Հարավ-արևմուտքում Ճուփարետի կուսական անտառներն են զանգրացնում լեռները, հյուսիս-արևելքում ծփում է Փարվանա լիճը, իսկ նրանից ծնված Թափարվան ջրառատ գետը մրգով և բանջարեղենով զարդարում է այգիներն ու բուստանները և կարմրախայտով՝ սեղանները: Բարձրավանդակի վրա իշխում է բարձրագահ Աբուլը և իր հաղթ ուսերին պահում Ջավախքի երկնքի կապույտ վրանը»²: Դժվար չէ նկատել, որ բառակապակցություններն այստեղ հիմնականում բաղկացած են երկու անդամից (*ծախսափնյա վտակ, ձորերով թրատել, կուսական անտառներ* ևն): Գրողը պարզ և հաստու խոսքով հստակ պատկերացում է տալիս այն աշխարհի մասին, որը նկարագրում է:

Ս. Արզումանյանը գրում է. «Շատախոս չէ հեղինակը, չի ընկնում մանվաճապատ դատողությունների ետևից, խուսափում է մեջտեղ քաշել ոճը ծանրացնող նկարագրություններ: Քիչ «բնագիր», շատ «ենթաբնագիր», կարճ «տեքստի» միջոցով հարուստ «ենթատեքստ». այս մեթոդին է հետևում Մ. Սարգսյանը»³: Հեղինակը ձգտում է պարզության և համառոտության, որոնք նաև

² Սարգսյան Մ. Դ., Խաղաղություն պատերազմից առաջ: Չմակարդվող արյուն, «Խորհրդային գրող» հրատ., Երևան, 1989, էջ 5:

³ Արզումանյան Ս. Հ., Սովետահայ վեպը, Գիրք 2, «Սովետական գրող» հրատ., Երևան, 1980, էջ 123:

ճիշտ բառընտրության ու բառօգտագործման արդյունք են: Սա թե՛ ոճի, թե՛ ճաշակի հարց է: Կ. Ֆեդինը գրում է. «Բառի ճշգրտությունը ոչ միայն ոճի պահանջ է, այլ նաև՝ առողջ ճաշակի: Բայց առաջին հերթին՝ իմաստի պահանջ: Որտեղ չափից շատ բառեր կան, որտեղ դրանք թույլ են, այնտեղ միտքը անզոր է, տկար: Խառնաշփոթությունը (խճճվածությունը) չի պարզաբանվում պարզ, ճշգրիտ բառով»⁴: Սարգսյանը բառերի մեջ նոր երանգներ տեսնելու, դիպուկ ընտրված բառերի ու մակդիրների գործածության վարպետ է, սա արտահայտչական ու գեղարվեստական մեծ արժեքով է օժտում նրա խոսքարվեստը: Օրինակ՝ «*Հարսանեկան թափորը՝ ասկյարների ջբախմբի ուղեկցությամբ բռնեց Արդահանի ճանապարհը: Հարսանեկան քարավանն արդեն անցնում էր...*»⁵: Այստեղ հեղինակը մակդիրների հմուտ գործածությամբ շատ կարճ ու համառոտ ցույց է տալիս թուրքերի կողմից ստիպողաբար և արհեստակա՝ նորեն կազմակերպված հարսանեկան իրավիճակ (հարսնացուն ամուսնացած կին էր՝ Եղիզաբեթը):

Մ. Սարգսյանի խոսքարվեստը հարուստ է շարահարության օրինակներով: Հեղինակի ոճի առանձնահատկությունն այն է, որ նա համադասական նախադասության բաղադրիչների միջև շաղկապներ գրեթե չի գործածում: Ինչպես գիտենք, անշաղկապությունն առօրյա-խոսակցական ոճին բնորոշ իրողություն է:

Հեղինակը դիմում է նաև դադարի՝ արտահայտման մի ձև, որն ընդգծում է նախադասության որոշ մասը՝ անջատելով հիմնական մասից և ներկայացնելով որպես առանձին նախադասություն: Սա ուժեղացնում է ընթերցողի վրա թողած տպավորությունը: Կարճ նախադասություններով գրողը ստեղծում է ներգործուն պատկերներ. «Խուճապն սկսվեց միանգամից: Թուրքական հրետանու ձայնը քաղաք հասավ նախ հեռավոր ամպրոպի նման, հետո լռեց: Մայիս էր, արև: Երկինքը մաքուր կապույտ, և մարդիկ զարմացած և շվարած նայեցին միմյանց: Բավականին երկար ընդմիջումից հետո լսվեց երկրորդ համազարկը»⁶: Նկատելի է, որ Մ. Սարգսյանը ձգտում է ստեղծել մի ոճ, որն ունի ժողովրդական շունչ ու ոգի:

Սարգսյանական արձակին հատուկ է բնության նկարագրությունը: Գրողը բնությունը և մարդ արարածին տեսնում է ներքին անբաժանելի կապի ու

⁴ Федин К. А. Писатель. Искусство. Время. М., "Советский писатель", 1973, 323 с.

⁵ Սարգսյան Մ. Դ., Խաչված քաղաքը, «Հայաստան» հրատ., Երևան, 1996, էջ 116:

⁶ Տե՛ս Սարգսյան Մ., նշվ. աշխ., էջ 27:

ամբողջության մեջ: Սարգսյանը բնությունը սիրում է այնպես, ինչպես իր պարզ, անարատ, մաքուր և բնությանը մերված հերոսները: Բնության նկարագրությունները նպաստում են հերոսների անհատականացմանը, նրանց ներքին զգացողությունների, հոգեվիճակների, ուրախությունների, տառապանքների, նրանց կայացրած որոշումների, եզրահանգումների բացահայտմանը և հաճախ, նախորդելով դեպքերին, ենթադրում մոտալուտ իրավիճակներ: Անձնավորման, փոխաբերության, համեմատության գործածությամբ հեղինակը բանաստեղծականացնում և պատկերավոր է դարձնում իր խոսքը. «Մի մորուքավոր ամպ էլ շուրթը երկարել է դեպի գետակը և ոչխարի հոտի նման կպել ալիքներին: Արևը դեռևս չի արթնացել: Անբան է, ծուլ: Գյուղը շուտ է արթնանում, արևը՝ ուշ...»⁷: «Փափուկ մի հով է անցնում լեռան լանջերով, բերելով ծաղիկների շշուկ և ծառերի հառաչ: Լուսինը լեռան թիկունքից դուրս է հանում դեղնավուն ճակատը և ապա հսկայական սկավառակի նման զարկում սարի կատարին... »: «Լուսինը նստել է վրանի առջև և կռվում է նավթի ճրագի հետ: Անտառի շնչառությունը ներքևից մագլցում է վեր, ծաղիկների բույրը վերևից հոսում է ներքև»:

Սովորական երևույթների մասին Մ. Սարգսյանը խոսում է աչքի համար անսովոր պատկերներով և համեմատություններով, նրա գրչի տակ սովորական բառերն ու նախադասություններն ստանում են այլ բույր ու հնչեղություն: «Գեղարվեստական երկի ոճի առանձնահատկությունը,- գրում է Դ. Ռոզենտալը,- նրանում դրսևորվող «հեղինակի կերպարն է»՝ ոչ իբրև հեղինակի անհատականության արտահայտություն, այլ իբրև նրա յուրօրինակ վերամարմնավորում»⁸:

Սարգսյանի ստեղծագործություններում հեղինակային խոսքը հիմնականում կանոնավոր է, եղած շեղումները պայմանավորված են նրա լեզվի ժողովրդայնությամբ, հեղինակային պատումի հիմքը հիմնականում պատմողական բնույթի երկկազմ նախադասություններն են, իսկ միակազմ նախադասություններ նա օգտագործում է վերհուշի դեպքում, բնության նկարագրություններում, իր և հերոսների ապրումների մասին խոսելիս: «Յուրաքանչյուր գրող (ինչպես նաև ճարտարապետ կամ գեղանկարիչ) իր գեղարվեստական ստեղծագործություններում ավելի հաճախ է դիմում նախասիրած կառուցվածքներ-

⁷ Տե՛ս Սարգսյան Մ., նշվ. աշխ., էջ 64, 67, 68:

⁸ Розенталь Д. Е. Практическая стилистика русского языка, М., Высшая школа, 1987, с 61.

րին, որոնք տիպիկ և բնութագրական են նրա պատմելաձևին»⁹:

Վերհուշը Մ. Սարգսյանի ոճին հատուկ ձև է: Յուրաքանչյուր որոշակի պահ ու նկարագրություն ստեղծագործական աշխատանքի ընթացքում ենթադրում են համապատասխան ոճ ու գրելաձև: Քնարականությունը, որը հատուկ է հեղինակին, տրվում է վերհուշի նկարագրությամբ, որն էլ իր հերթին ներկայացվում է վարպետ բանաստեղծականությամբ, պարզ և բարդ համադասական նախադասությունների կիրառմամբ. «Սերգեյը չի դիմանում: Տեսածին գումարվում է վերհուշը: Կենդանանում են մոր և քրոջ պատկերները: Նա լալիս է՝ ծամելով աջ ուսը: Հետո կատարվում է անսպասելին: Նա թռչում է սենյակից դուրս, գլորում առաջին պատահած գերմանացուն և սեղմում կոկորդը: Մինչև մեր միջամտությունը, գերմանացին արդեն մեռած էր...»¹⁰: «Զորակոչիկներին ուղեկցում էին ընկերներն ու հարազատները: Զորացրվածներին դիմավորում էին ամբողջ գյուղով: Զորս տարի գյուղը սպասել է ու լացել, հիմա ուզում է չորացնել, սրբել աչքերը... Գյուղը լցվում էր:

Հղի էր գյուղը, հարսները՝ երեխայով, ջահելները՝ սիրով, աշունը՝ հարսանիքներով»: «Նրան հանդիպեցի գնդի շտաբի դռանը: Կանգնած էր խոհարարուհի Մարուսյայի հետ և ինչ-որ ծիծաղաշարժ բան էր պատմում ջարդուփշուր ռուսերենով: Գնդիկ խոհարարուհու բարձրաձայն ծիծաղից զինվորական բլուզի տակ ալեկոծվում էր նրա լիքը կուրծքը... Հայ էր: *Իմացա անմիջապես*: Դեմքը մի տեսակ մոխրագույն էր, չոր, շերտավոր որձաքարի նման: Դեմքը խիստ էր, երբ քեզ չէր նայում, իսկ երբ աչքերը հառում էր գրուցակցին, դեմքը լուսավորվում էր մի տեսակ մանկական ժպիտով...»¹¹:

Սոսկ քնարական տպավորություն ստեղծելն ավելի հեշտ է, քան վերհուշի իմաստը, որն ավելի խորն է ու ավելի բարդ: Վերհուշը հուզական և բանաստեղծական ուժեղ բովանդակություն է ստանում նաև հեղինակի կողմից ներկայացվող իրականությունը լավ ճանաչելու շնորհիվ: Նա պատմում է ականատեսի աչքերով, բնությունը ներկայացնում է մեծ բանաստեղծականությամբ, խենթ կարոտով: Այստեղ հեղինակն անցյալը հիմնականում պատկերում է ներկայի ձևով (սահմանական եղանակի անցյալ անկատար, անցյալ կատարյալ, վաղակատար ժամանակների փոխարեն կիրառում է սահմանական եղանակի ներկան). այս ոճական հնարը նպաստում է խոսքի անմիջականությանը.

⁹ **Ефимов А. И.** Стилистика художественной речи, М., Изд-во Московского университета, 1961, с. 423.

¹⁰ Տե՛ս **Սարգսյան Մ.**, նշվ. աշխ., էջ 104, 250:

¹¹ Նույն տեղում, էջ 209:

«Ձայնը փոխվում է, ավելի քնքշանում: Արցունքները մթության մեջ չեն երևում, բայց ես լսում եմ նրանց գլորվելու ձայնը, նույնիսկ շառաչունը, - մտքումս անգամ չեմ դավաճանել նրան, հավատա՛: Ես իմ մեծ կոիվն ունեմ պատերազմի դեմ, մահի դեմ: Այս գիշեր ես հաղթեցի պատերազմին, բա՛յց ... բայց Պետոն էլ հաղթվեց, նա սարի քամուն էլ էր խանդում:

Քնաթաթախ հովը սարից թավալվում է ներքև և խճճվում ծառերի մեջ, հետո հորանջելով արթնանում է լուսինը, հետո մի աստղ փոխում է իր տեղը, երևի տիեզերքի վերին արխում գնում է համբուրվելու, հետո մի տաք համբույրով Մանուշակը ռմբակոծում է պատերազմը»¹²:

Հեղինակային պատումը երբեմն ստանում է պարբերության կառուցվածք: Գ. Գարեգինյանը գրում է. «Պարբերությո՜ւն ընդգծված ոճական արժեք ունի, քանի որ աչքի է ընկնում զգացական հագեցվածությամբ, քնարական հուզականությամբ, հրապարակախոսական կրքոտությամբ, հոետորական հանդիսավորությամբ ու վերամբարձությամբ: Որպես ոճական գունավորում ունեցող կառույց՝ այն գերազանցապես օգտագործվում է գրավոր խոսքում»¹³: Պարբերությո՜ւն որպես շարահյուսական կառույց, բնութագրվում է հատկանիշների բազմազանությամբ: Ըստ արտաբերության հնչերանգի՝ պարբերության առաջին մասն արտասանվում է բարձրացող, իսկ երկրորդ մասը՝ ցածրացող տոնով: Պարբերության երկու հիմնական մասերը գտնվում են սերտ կապի մեջ, ինչն էլ պարբերությո՜ւն դարձնում է քերականական տեսակետից ամբողջական կառույց. «Ջարմանալի գիշեր է: Լուսավոր՝ ցերեկվա նման: Իմ աչքին, առաջին անգամ, իմ ծննդավայրը՝ Ջավախքը, երևում է որպես մի սրբազան տաճար, երկնքի գմբեթից կախված լուսինը՝ ջահ, աստղերը՝ մոմեր, և հոգեցունց շառական՝ իմ ջրառատ լեռնաստանցի գետերի ու գետակների երգեցողությամբ:

Մեր փոքրիկ քաղաքը, որ մնաց ետևում, լուսաքողարկման մեղքով, քաղաքի նման չէ: Հեովից նա երևում է դիվական ուժով, իրար վրա դարսված հսկայական քարաբեկորների, ժայռերի ձևով, որոնց ներքո տրոփում են մեր մայրերի սրտերը, որի նեղիկ փողոցներում ծվարել է մեր մանկությունն ու պատանեկությունը, որտեղ մենք թողնում ենք աշխարհի ամենատաք արևը և

¹² Սարգսյան Մ. Դ., Երկեր, 2 հատորով, հատ. 1, «Հայաստան» հրատ., Երևան, 1976, 704 էջ, հատ. 2, «Հայաստան» հրատ., Երևան, 1977, էջ 141:

¹³ Գարեգինյան Գր. Լ., Ժամանակակից հայոց լեզու, Բարձր նախադասություն, ԵՊՀ հրատ., Երևան, 1991, էջ 356:

գեղեցկուհի լուսինը, ամենաերգասաց ջրերը ու ամենահրաշապատում հեքիաթները և առաջին սերը...»¹⁴:

«Հյուրերը երեք հոգի են և եկել են Թիֆլիսից: Անմիջապես նկատվեց, որ հյուրերն ու հյուրընկալները ծանոթներ են, որ առաջինները լավ գիտեն Մեհրաբ Չոբանյանին, որը գլխավորում է տեղական դաշնակցական փոքրաթիվ խումբը: Թեյի սեղանի շուրջ ծայր առավ տագնապալի մի զրույց, որի մեջ անհանգստություն կար գավառի հայ ու վրացի ազգաբնակչության ճակատագրի նկատմամբ: Թուրքական բանակը Վեհիբ փաշայի հրամանատարությամբ դանդաղ, աննկատելի սողում էր դեպի ռուս-թուրքական սահմանը, առանց մատնելու իր շարժման նպատակը, առանց նեղություն տալու քրիստոնյա բնակիչներին...»¹⁵:

Բերված օրինակներից առաջին պարբերությո՜րը համադասական է, երկրորդը և երրորդը՝ ստորադասական: Առաջին և երկրորդ պարբերությունները ունեն դեդուկտիվ (պարբերության սկսվում է մտքով, որը մնացած մասում բացատրվում է), իսկ երրորդը՝ ինդուկտիվ կառուցվածք (պարբերության սկսվում է շարահյուսական թեմայով, որով մեկնարկում է պատմությունը): Իրավացի է Մ. Աբեղյանը, երբ գրում է. «Պարբերությո՜րը խոսքերի մի ամբողջական գեղեցիկ միություն է, որի մասերը արվեստավոր կերպով այնպես են կապակցվում իրար հետ, որ մի հատ գլխավոր միտքը, որ զարգանում է ամբողջի մեջ, մինչ վերջն առկախ է մնում»¹⁶:

Ուսումնասիրելով Մ. Սարգսյանի արձակ երկերում շարահյուսական տարբեր միավորները՝ կարող ենք արձանագրել, որ նրան առավել բնորոշ են քիչ երկրորդական անդամներ ունեցող՝ երկանդամ, մասամբ նաև բազմաբարդ ստորադասական կառույցները: Դա պայմանավորված է մի կողմից՝ նախադասությունների իմաստային և հուզական բնույթով, մյուս կողմից՝ նախադասությունների ներքին կառուցվածքով. «Իսկ ընկերը, Հարությունը, եթե խոռվեր իր ընկերոջ ընտանիքից, ինչպես կտաներ հիվանդ Արամազդը հին և հարազատ ընկերոջ կորուստը»¹⁷: «Արև օրը դեռևս երաշխիք չէ լավ եղանակի, որովհետև մի քանի ռուպի ընթացքում կարող է երկինքը բարդ-բարդ ամպերի կուտակումներ ծնել, իսկ ամպերը անձրևի այնպիսի հեղեղներ, որ արևը դառնա հեռավոր մի երագ»¹⁷: «Բայց արդեն գիտենք, որ պատերազմը

¹⁴ Տե՛ս Սարգսյան Մ., նշվ. աշխ., էջ 228:

¹⁵ Նույն տեղում, էջ 14:

¹⁶ Աբեղյան Մ. Հ., Հայոց լեզվի տեսություն, «Միտք», Երևան, 1965, էջ 673-674:

¹⁷ Սարգսյան Մ. Դ., Դարավերջի հայը, «Հայաստան» հրատ., Երևան, 1999, էջ 32, 68:

սովորականներից չէ, որ թեև մարդկանց արյունը ջուր չէ, սակայն հոսում է և պետք է հոսի ելման ջրի սաստկությամբ»¹⁸:

Այսպիսով, հեղինակի գեղարվեստական մտածողության առանձնահատկությունը, ստեղծագործությունների թեմատիկան, վերհուշը, իր և հերոսի, բնության և աղետաբեր պատերազմի նկարագրությունները, ժողովրդային գրողին հատուկ քնարականությունն ու բանաստեղծականությունը պայմանավորում են շարահյուսական իրողությունների ոճական կիրառությունները: Սարգըսյանական արձակին հատուկ են էական այնպիսի հատկանիշներ, ինչպիսիք են պարզությունը, պատկերավորությունը, բնականությունը, հումորը, արտահայտչական միջոցների ներդաշնակությունը և ամենակարևորը՝ ազգային լեզվամտածողությունը: Այս ամենը վկայում են, որ լեզվի հարցում հեղինակն անկաշկանդ է:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Այս հոդվածում քննարկվել և ներկայացվել են Մ. Սարգսյանի արձակի լեզվի շարահյուսական առանձնահատկությունները: Վերլուծվել են շարահյուսական այն կառույցները, որոնք հատկապես նպաստել են գրողի լեզվի գեղարվեստականացմանը, ժողովրդայնացմանը, հուզականությանն ու հերոսների խոսքի տիպականացմանը:

Բանալի բառեր – ոճաբանություն, հեղինակի լեզու, ժողովրդայնություն, քնարականություն, հերոսի կերպարի տիպականություն, շարահյուսություն:

СИНТАКСИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ЯЗЫКА ПРОЗЫ МКРТЫЧА САРКИСЯНА

ДОНАРА БАХЧИНЯН

В статье исследованы и представлены особенности языка прозы известного армянского писателя второй половины XX века М.Саркисяна. Проанализированы такие конструкции автора, которые в первую очередь способствовали повышению художественности, народности его слова, типизации речи героев.

¹⁸ Տե՛ս **Սարգսյան Մ.**, նշվ. աշխ., էջ 155:

Ключевые слова – стилистика, народность, авторская речь, мелодичность, типизация образов героев, синтаксис.

THE SYNTACTIC FEATURES IN MGRTICH SARGSYAN'S PROSE

DONARA BAKHCHINYAN

The article considers the syntactic features of the prose of M. Sargsyan - a well known Armenian writer of the second half of the XXth century. Bakhchinyan has analyzed the constructions that have contributed to better the esthetic and elegant qualities of Sargsyan's style, enhance its popularity and typify the emotionalism and speech of his heroes.

Key words - stylistics, the author's language, popularity, lyric, typification of an image of a hero, syntax.